

derpaa følgende Finansaar. Ministeren har derefter stillet Forslag om at lade Bevillingen til disse Kanoner udgaa og sætte andre Bevillinger istedet. Alle de dertil sigtende Forslag fra Ministerens Side have vi dog ikke kunnet tiltræde, thi endel af dem staar i Forbindelse med saa store Fordringer om Forhøielse, at der ikke har kunnet være Tale om fra vor Side at tiltræde dem. Vi have derimod stillet et Forslag, som findes under Nr. 137, og som gaar ud paa at lade Bevillingen til de nævnte Kanoner udgaa og istedetfor indsatte Bevillinger til en Række Foranstaltninger, som findes opførte her baade Krigs- og Marineministeriets vedkommende. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at vi med Hensyn til disse Foranstaltninger jo væsentlig have stillet os paa et finantzielt Standpunkt, men at vi dog ogsaa med Hensyn til en enkelt af disse Poster have taget reelle Hensyn. Denne enkelte Post er Feltkanoner af Model 1876, idet vi have optaget denne Post, ikke blot fordi den ikke vilde medføre nogen Overskridelse af den Sum, vi i det Hele ville gaa til som Ækivalent for Kanonerne, men fordi vi have kunnet erkjende, at der er nogen Rimelighed i at bevilge dem. Sagen er jo nemlig den, at der nu findes tilstrækkelig Kanonmateriel til at forsyne alle de isølge Hærloven bestaaende Batterier med Kanoner, men vi kunne ikke negte, at det vilde være ønskeligt, at man i hvert Tilfælde i kommende Tid og i Tilfælde af Krig havde noget Reservermateriel til at erstatte mulig tilintetgjort Materiel med. Det er det, der har bevæget os til at optage denne Bevilling her; men denne Bevilling er dog forskjellig fra den af den høitærede Minister forlangte, idet den af os foreslaaede er en endelig Bevilling — derfor staar Ordet „alt“ sjet til, — en Bevilling altsaa, der ikke vil være noget første Bidrag, men at betragte som en afsluttet Bevilling, idet det ikke er Hensigten at tilvejebringe Andet end selve Kanonerne og det egentlige Kanonmateriel med dertil hørende Ammunition. Jeg skal ligeledes gjøre opmærksom paa, at vi under Marineministeriet paa denne Post ere gaaede ind paa at indløse de høitærede Minister med Hensyn til afstillede af de af ham stillede Forlangender, men at vi naturligvis ikke have kunnet gaa saavidt, som den meget ærede Minister ønskede, fordi den Sum, der derigjennem vilde udfomme, naar vi skulde følge den høitærede Minister, vilde være 1,700,000 Kr., som af Ministeren selv er tillagt en principiel Betydning, nemlig som en Konsekvens af Søvernsloven, eller som en Sum, Ministeren mente at maatte have til Nybygninger som Normalsum. Det kunne vi ikke erkjende, og derfor have vi maattet gaa noget lavere, og den samlede Sum, som vi kunne indrømme Ministeriet her, er altsaa 100,000 Kr. mindre eller 1,600,000 Kr., og det er gjort, for derigjennem at pointere, at vi ikke gaa ind paa

den Betragtning, der er gjort gjældende i Ministeriets Motivering. Endelig skal jeg ogsaa fremhæve, at ingen af de saaledes i Forslag bragte Bevillinger ville medføre nogen Konsekvens for Fremtiden, idet de alle sammen ere endelige Summer, Bevillinger, der ikke ville binde Bevillingsmagten i de kommende Aar. Den saaledes til Ministeriets Disposition fra vor Side stillede Sum istedetfor Kanonerne vil dog imidlertid kun fra os blive anbefalet til Thinget under Forudsætning af, at derved Strid er umuliggjort, eller at der derved bliver Sikkerhed for, at der ikke bliver Uenighed mellem Ministeren og os paa de militære Budgetter og da særlig paa § 26. Vi have jo indtaget den overordenlig fredsommelige Holdning at gaa til det, som Thinget hidtil har bevilget, som jeg udtrykkelig fremhævede ved 2den Behandling, fordi vi ikke ønskede at fremkalde Strid paa Finansloven. En saadan Strid paa Finansloven — om den overhovedet fremkommer — ville vi overlade til Andre at fremkalde; men fra vor Side have vi ikke anset det for rigtig under de Forhold, hvorunder vi leve, at gjøre det. Det er altsaa en Selvfølge, at vi kun gjøre dette Tilbud, som er forsonligt og et Fredstilbud, under Forudsætning af, at det Viemeed naas, som vi have stillet os, nemlig, at det bliver erkjendt, at vi ikke gaa angrebsvis tilværts, og at dette Maadehold fra vor Side medfører fra anden Side, at man der afviser ved, hvad vi tilbyde. Jeg vil derfor strax udtale, at, hvis Ministeren afviser ved dette Forslag, saa at der ikke bliver mere Strid om Bevillinger paa de militære Budgetter, og det kan betragtes som en endelig Bevilling, hvad der her i Folkethinget bliver vedtaget, stille vi dette Forslag, men hvis Ministeren ikke tror at kunne gjøre det, stille vi ikke Forslaget, men agte at tage det tilbage. — Foruden dette Forslag maa jeg omtale nogle Forslag, der ere stillede fra Ministeriets Side, vedrørende Nybygninger paa § 26. Disse Forslag have ikke været Gjenstand for Behandling her i Thinget tidligere; Forslagene derom fremkom nemlig saa sent fra Ministeriets Side, at de ikke kunde medtages ved 2den Behandling, de kom, efterat Konferencen med Ministeren var afsluttet, og efterat Betænkningen var saa vidt fremskreden, at en indgaaende Behandling af dem ikke kunde finde Sted. Jeg skal strax gjøre opmærksom paa, at naar disse Forslag indledes med et Par Aar, der gaa ud paa at skempe dem som Foranstaltninger, foranledigede ved Loven af 25de Juli 1880, er det utvivlsomt urigtigt. Der er ingen af de Foranstaltninger, der ere foranledigede ved Loven af 1880. Det gjælder saaledes ikke om Opførelsen af en Staldbygning til 24 Heste i Citabellet Frederikshavn; thi selv om der maatte være Brug for mere Stalbrum til Heste efter den nye Hærlov, følger deraf ingenlunde, at der behøves en ny Staldbygning, men deraf følger, at der